

Арнольд, з яким я свого часу жив в одній квартирі

Автор:

[Артем Чех](#)

Арнольд, з яким я свого часу жив в одній квартирі

Артем Чех

«...Мені ніколи не було з ним нудно. Він був охочий до різного роду розповідей. Я йому вірив, адже нічого надзвичайного він не розповідав, лише звичайнісінькі історії з дитинства або курйози, які з ним траплялися. Або анекдоти, учасником яких був його дядя, фермер з Каховки. А ще він не був проти того, аби я жив у його квартирі. Я прибирав – у мене був до цього хист, мив посуд, готував їсти, годував кота, поливав кактус, коментував ЖЖ його коханок...»

Артем Чех

Арнольд, з яким я свого часу жив в одній квартирі

I

– ...так от, коли я займався в театральному гуртку, мене викликала завуч моєї школи і спитала, чи зможу я підготувати якийсь театральний номер, невибагливий етюд, ну, я не знаю, щось таке, простеньке. Підготувати і виступити на шкільному вечорі. Звичайно, відповів я. Завуч вважала мене талановитим хлопчиком і ніскільки не сумнівалася в моїх здібностях. Я два дні вигадував етюд, потім ще тиждень його репетирував перед дзеркалом. Тато дивився на мене як на придурка, але я знав, що я роблю, і знав, що в будь-якому

випадку маю не підвести завуча і всю школу. Своім етюдом я намагався показати людину, яка не може зачесати неслухняне волосся, і я, уяви собі, вірив, що мені це вдається. За день до шкільного вечора проходила генеральна репетиція, куди я не з'явився, а тому ніхто не мав змоги спинити мене і вмовити не робити відвертих дурниць. Мені було дев'ять, і я був надто самовпевнений. Уже перед самим виступом я почав трохи нервувати. Коли конферансьє, учениця з п'ятого «А» Зоряна Цимбал, вийшла оголошувати мій номер, я зрозумів, що це не етюд, не пантоміма, а щось набагато глибше, настільки глибше, що було б непогано йому там і залишитися. І коли Зоряна таки оголосила мій номер, пропищала своїм підкованим голосочком «Человек перед зеркалом» (маю визнати, що назву придумав мій старий), я вийшов на сцену шкільної актової зали і довгих, нескінченно довгих п'ять хвилин намагався побороти волоссяний вихор, який ніяким чином не хотів вкластися у зачіску. Протягом цих п'яти хвилин я дивився на присутніх у залі, на обличчя мого класного керівника Євдокії Степанівни, на обличчя моїх однокласників, які ніяк не могли второпати, що ж я роблю, а головне – навіщо. Мое обличчя, особливо вуха, набули бурякового кольору, я вже хотів закінчувати цей ганебний виступ, але моя драматургія складалася з канонічних трьох актів, кульмінація була ще попереду, там мав вискочити ще один чуб, але вже на потилиці, я мав гротескно вискубти волосся, та так вискубти, щоб глядач повірив, і я таки вискуб, однак глядач залишився байдужим до мого театрального таланту, більше того, всі присутні були ладні провалитися крізь землю, аби лише не червоніти за мене. Уявляєш, коли закінчив етюд, із залу не пролунало жодного звуку, ніхто не зааплодував, ніхто навіть не кашлянув. А вже вдома, під ніч, мати знайшла у мене симптоми краснухи. Це мене однокласниця Аня Константинова заразила. За два тижні, коли я повернувся до школи, ніхто й словом не обмовився про той випадок, хоча, я певен, пам'ятали його до самісінького випуску. Після цього я покинув акторство і почав грати на контрабасі.

Це він мені розповів перед сном, коли я вже у напівдрімотному стані докурював свій останній на сьогодні кемел.

У дев'яносто п'ятому році багато що змінилося. Змінився ландшафт пересування, змінилися люди, оточення, змінився я сам.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/cheh_artem/arnol-d-z-yakim-ya-svogo-chasu-zhiv-v-odn-y-kvartir

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)